

KAPITEL 12

Klättra för att lära känna Gud

Den process som leder till ett personligt vittnesbörd om Herren gäller inte bara profeter, eller bara äldre människor. Tänk på den unge äldste som kom att lära känna Gud på ett sätt som aldrig varit möjligt om han inte hade varit villig att ”cowboy up” och ta itu med sin rädsla – hans version av komplexitet. En ung kvinnlig missionär berättade också för oss hur hennes personliga utmaningar har hjälpt henne att fortsätta sträcka sig efter Gud:

”Jag har ett djupt vittnesbörd ... men jag fick vandra en lång och svår väg för att nå dit. Jag har särskilt kämpat med frågor och tvivel angående könsroller [och] HBTQ-frågor. Det känns fortfarande ofta som om jag är mer i komplexiteten än i enkelheten. [Men att arbeta mot] enkelheten på andra sidan av komplexiteten har *förankrat* mig. Frälsarens kärlek når långt bortom all komplexitet, alla tvivel, allt mörker och all rädsla.

Så även om jag inte kan svaren på alla mina frågor och det jag oroar mig för ... älskar jag fortfarande Gud av hela mitt hjärta, och jag vet att han är verklig. Det har tagit mig mycket länge att kunna säga detta, men *på grund av de stora svårigheterna under min resa hit är det jag tror så mycket mer dyrbart för mig.*”⁸²

Hennes upplevelser visar att när vi omges av komplexitet och rädsla kommer vi, om vi inte väljer att hellre fria än fälla Herren och hans kyrka – om vi inte ”cowboy up” – troligen inte att vandra tillräckligt långt längs trons och uppoffringarnas stig för att upptäcka den enkla friden i Guds kärlek.

Vi känner en ung man, Zachary, som i slutet av sin mission i Asien beskrev för oss sin klättring upp ur sin ungdoms naiva antaganden och in i överväldigande frågor som utmanade hans tro, och som han aldrig tidigare stött på. De människor han hade sänts att undervisa visste lite om Gud, och ännu mindre om att de är hans barn. Han delgav oss sina oroliga tankar inför följande fråga: ”Hur kan jag undervisa med övertygelse om någon jag inte förstår? Vem är Gud? Jag menar, vem är han *egentligen*? Och vem är jag för honom?

Jag hade aldrig helt ärligt ställt mig dessa grundläggande frågor. Och jag var inte säker på att jag *helt och hållet* kunde tro på det som profeterna, till exempel Alma, säger i skrifterna. Jag kunde tro på en del, men inte *allt*.” Helt öppen hjärtigt fortsatte Zachary: ”Jag vågade inte prata om mina tvivel. Jag var ju missionär! Jag ville inte att någon skulle veta vad jag egentligen tänkte, och vad jag *inte* kände. Men jag var trött på att bära på mina frågor. Så jag beslöt mig för att landa i mina tvivel – eller åtminstone inte gömma dem för mig själv – och pröva frågorna som om jag var i en debatt som den mellan Alma och Korihor.”⁸³

Sedan beskrev Zachary hur han tog Korihors parti för att ställa sina frågor till och visa sina tvivel för Alma, som om han sa: ”Alma, övertyga mig om att allt verkligen vittnar om Kristus. Alltså, verkligen *allt*?” Alma besvarade denna utmaning genom att hänvisa till skrifterna, profeternas vittnesbörd och själva jordens skapelse (se Alma 30:44). Efter att på allvar ha sökt efter ett svar fann Zachary, liksom Korihor, att han inte hade något bevis emot det – han kunde inte ge svar på tal. Han satt där helt förstummad.

Sedan fortsatte han fantasi-debatten och tog Almas parti. Alma, som använde sig av andra profeters lärdomar, vände sig till Korihor och frågade: ”Jag hoppas på uppståndelse och evigt liv med min familj. Vad hoppas du på?” (se Moro. 7:41). Korihors tystnad skapade det Zachary kallar ”ett av de mest kraftfulla ögonblicken i mitt liv. Min inre Korihor blev förstummad, och jag frågade mig: ’Vad hoppas *jag* på?’”

Zachary berättade för oss hur klarheten i denna process och denna fråga minskade avståndet mellan honom och Gud. Hans nyfunna närhet medförde med tiden en önskan att prata med sin himmelske Fader, ännu mer än han ville prata med sina jordiska föräldrar, som han älskar innerligt. ”Jag pratar jämt med Gud nu för tiden oavsett var jag är, och jag känner att han är med mig.” Närheten i denna relation gjorde att Zachary inte bara kunde undervisa med övertygelse på sin mission, utan också att han kan leva med övertygelse nu när han är hemma igen.

När Zachary berättade om sin kamp med sig själv var det som om vi kunde se honom göra sina frågor till stegpinnar – hans egen version av Jakobs stegen. Det var uppenbart av styrkan i hans röst och den lugna tryggheten i hans uppsyn att han nu inte bara klättrade på stegen utan att han också visste varför – för att lära känna den ende sanne och levande Guden och hans son Jesus Kristus, de som har gett oss stegen som utgör en väg hem.

Var och en av oss har tillgång till den här stegen, men vi måste själva besluta oss för om vi ska klättra på den. Frågorna vi ställs inför kan bli till stegpinnar som ger oss något att stå på eller så kan de bli till hål vi faller igenom – det beror på hur vi hanterar dem.

Zachary hanterade sina frågor ärligt, men utan att kompromissa med sina värderingar eller sänka sina beteendenormer. Han lät inte heller frågorna bli till en kris. Han använde sig av det han redan visste för att arbeta sig igenom det han ännu inte visste. Med hans egna ord: han valde ”övertygelse före räddhågsen osäkerhet”.

Äldsten som valde att ”cowboy up”, systemen som valde att älska Gud trots sina frågor och Zachary omvandlade alla sina utmaningar till en djupare övertygelse. De använde sina komplexiteter till att få större klarhet i vilka de är, vem Gud är och deras relation till honom.